

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VII.30.273/2019/13.

A tanács tagjai: . Vezekényi Ursula a tanács elnöke

. Tibold Ágnes előadó bíró

. Bajnok István bíró

A felperes:

Az alperesek: I. rendű

II. rendű

III. rendű

Az I. rendű alperes képviselője: Imre Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Ítéltábla, 14.Gf.40.604/2018/6/II. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék, 5.G.44.836/2013/4. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 228.600 kétszázhuszonnyolcezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget. Megállapítja, hogy a le nem rótt 1.298.500 (egymillió-kétszázkilencvennyolcezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes mint lízingbevevő és az I. rendű alperes mint lízingbeadó között 2008. május 7-én (2008. május 15-én és december 19-én módosított) ingatlanra vonatkozó zárt végű pénzügyi lízingszerződés jött létre.
- [2] Az I. rendű alperes által finanszírozott összeg 13.725.000 forintnak megfelelő CHF volt. A szerződésben a futamidőt 144 hónapban (12 év), a felperes kezdő havi lízingdíj fizetési kötelezettségét nagyságrendileg 972 CHF-ben, a kamatfelárat 5,3%-ban határozták meg, amelynek mértékét az I. rendű alperes jogosult volt egyoldalúan módosítani. A felperes tudomásul vette, hogy a havi lízingdíjak, valamint a tartozás az Üzletszabályzatban meghatározottak szerint, így különösen az Üzletszabályzat - többek között - 8.1.11. pontjában rögzítettek szerint változhat. Az Üzletszabályzat ezen pontja értelmében a lízingszerződésben meghatározott kezdő havi lízingdíj kalkulált, a fizetendő havi lízingdíj mértéke nem állandó, azok a finanszírozási dokumentumokban foglalt rendelkezések szerint módosulhatnak, így különösen a kamatbázis mértékének jegyzési

napoktól függő automatikus változása, deviza alapú lízing esetében az árfolyamváltozás, továbbá egyéb felsorolt körülmények függvényében.

- [3] A deviza alapú lízing kockázataival kapcsolatos tájékoztatást az Üzletszabályzat 21. pontja és a lízingszerződés elválaszthatatlan mellékletét képező kockázatfeltáró nyilatkozat tartalmazta. A felperes tudomásul vette a kockázatfeltáró nyilatkozatban meghatározott veszteségek és költségek viselését, amelyek hatással lehetnek a havi lízingdíj és a lízingdíj tőketartozásának összegére. A felek a szerződés elválaszthatatlan részeként határozták meg az Üzletszabályzat és a mindenkor Hirdetmény rendelkezéseit. Az Üzletszabályzat 1. pontja „Fogalom meghatározások” cím alatt utal a Hirdetményre és megadja annak pontos fogalmát.
- [4] A felperes a lízingszerződés utolsó pontjában kijelentette, hogy a lízingszerződést, illetve annak mellékleteit, továbbá az Üzletszabályzatot, a Hirdetményt elolvasta, megértette, elfogadta, azokat magára nézve kötelezőnek fogadta el.
- [5] A felperes mind a lízingszerződésben, mind annak módosításában meghatározott kötelezettségei teljesítésére vonatkozó és az I. rendű alperes okirat szerinti követelésének fennállását elismerő közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállaló nyilatkozatot tett.
- [6] A felperes a lízingdíj megfizetésére vonatkozó kötelezettségének nem teljes körűen tett eleget, ezért az I. rendű alperes a lízingszerződést 2011. június 17-én felmondta.
- [7] Az I. rendű alperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) 38. § (6) bekezdés b) pontja szerint a felperessel a másodfokú eljárás tartama alatt elszámolt. Az elszámolás felülvizsgálnak minősül.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [8] A felperes a 2011. szeptember 2-án benyújtott, utóbb módosított keresetében annak a megállapítását kérte, hogy a lízingszerződés, valamint annak módosításai, a közjegyzői okiratba foglalt felperesi kötelezettségvállalás és módosítása, továbbá az I. rendű alperesnek a pénzügyi lízingszerződést felmondó, 2011. június 17-én kelt közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata érvénytelen.
- Felperes a 2014. május 22-én, a tárgyalás berekesztését megelőzően benyújtott előkészítő iratában - a keresete benyújtását követően hozott 2/2012. (XII. 10.) PK véleményben, jogegységi határozatokban, egyedi ügyekben született ítéletekben, illetve a folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban ismertté vált főtanácsnoki indítványban kifejtettekre hivatkozással - előadta azt is, hogy „a deviza alapú elszámolás tisztességtelen”.
- Felperes az ítélet tábla - az elsőfokú ítélet meghozatalát követően hatályba lépett, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.), valamint a DH2. tv. alapján (a továbbiakban: DH törvények) kiadott - felhívására a másodfokú eljárásban előterjesztette az érvénytelenség jogkövetkezményének levonására is kiterjedő kereseti kérelmét, miszerint a bíróság nyilvánítsa a lízingszerződést a határozathozatalig terjedő időre hatályossá, és állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes felé fennálló tartozása az elszámolás eredményeként elsődlegesen 8.932.451, másodlagosan 13.524.422 forint.
- [9] Keresetét arra alapította, hogy a lízingszerződés jogszabályba ütközik, így az arra tekintettel létrejött további kötelezettségvállalás és ezek módosításai, valamint az I. rendű alperes felmondása is érvénytelen. Többek között hivatkozott a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 203. §-ára és a 210. § (2) és (3) bekezdéseire. Érvelése szerint a perbeli konstrukció a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 200. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel is semmis, mivel nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. További hivatkozása szerint az I. rendű alperes a szerződés megkötése során

megtévesztette, mivel a báziskamatot képező 3 havi LIBOR tekintetében a szerződésben helytelen adatot alkalmazott. Arra is hivatkozott, hogy a szerződéskötéskor lényeges körülmények tekintetében tévedésben volt, tévedését az I. rendű alperes okozta, mivel nem volt tisztában a deviza alapú hitelezéssel és ebből fakadóan a kamat- és különösen az árfolyamváltozás kockázatával, ezért megtévesztés címén a szerződést megtámadta.

- [10] Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.
- [11] A II. és III. rendű alperesek a keresetben foglaltak teljesítését nem ellenezték.

Az első- és másodfokú ítélet

- [12] Az elsőfokú bíróság a 2014. május 29. napján hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a pénzügyi lízingszerződés írásban létrejött, a szerződés lényeges feltételeiben a felek megállapodtak. A felperes által aláírt Üzletszabályzat, továbbá a Hirdetmény a szerződés részévé vált, mivel a felperes a pénzügyi lízingszerződés IV.2. pontjában az rPtk. 205/B. § (1) bekezdése szerint elfogadta ezek rendelkezéseit.
- [13] A szerződés felperes által állított érvénytelenségét az rHpt. 203. §-ában és 210. §-ában foglaltakat vizsgálva kifejtette, hogy e jogszabályhelyek nem rendelkeznek arról, hogy a norma esetleges megsértése a szerződés teljes érvénytelenségére vezetne, így külön jogszabályi rendelkezés hiányában a más jogág kötelező szabályait sértő szerződés a polgári jog szempontjából nem érvénytelen. A lízingszerződés a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekben felmerült egyes elvi kérdésekről szóló 6/2013. számú PJE határozat 2. pontjában foglaltak alapján nem ütközik nyilvánvalóan a jóerkölcsbe sem.
- [14] A felperes által állított tévedés sem nyert bizonyítást az eljárás során, mert a lényeges körülmények vonatkozásában a felperes a megfelelő tájékoztatást megkapta, azokkal tisztában volt. Mivel a szerződést a felek utóbb módosították, és azzal egyidejűleg megerősítették az abban foglaltakat, az rPtk. 236. § (4) bekezdése folytán a felperes megtámadási joga megszűnt.
- [15] A felperes fellebbezése folytán eljáró ítéltábla - a per másodfokú tárgyalásának a DH2 tv. 16. §-ában meghatározott intézkedésig, majd az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) előtt C-483/16., valamint C-51/17. számon folyó előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig történt felfüggesztését követően 2019. február 13-án hozott - ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [16] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben kiegészítette azzal, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalás is tartalmazza, miszerint a felperes megerősítette és elfogadta a szerződésben rögzített pénzügyi feltételeket, továbbá, hogy a lízingszerződés az Üzletszabályzat további rendelkezéseivel együtt képezi a felek szerződéses akaratát. A felperes tudomásul vette a szerződés elválaszthatatlan részét képező kockázatfeltáró nyilatkozatban meghatározott veszteségek és költségek viselését, amelyek hatással lehetnek a havi lízingdíj és a lízingdíj tőketartozásának összegére. A tényállás további kiegészítéseként rögzítette továbbá az Üzletszabályzat, a Hirdetmény és a kockázatfeltáró nyilatkozat releváns rendelkezéseit. A pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és indokaival is egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az indokolást az alábbiakkal egészítette ki.
- [17] Rögzítette, hogy a felperes keresete nem terjedt ki a pénzügyi lízingszerződés létre nem jöttének megállapítására, ugyanakkor a felperes az ezzel kapcsolatos jogi érveit is kifejtette. Az érvénytelenség körében megjelölt okokat az elsőfokú bíróság nagyjából a szerződés létrejötté körében vizsgálta, mivel azok egy része - a kamat mértékének, a finanszírozott összeg CHF-ben kifejezett értékének, az elszámolás módjának, a költségek meghatározásának hiánya - általában nem az érvénytelenség, hanem a szerződés létre nem jötté körében értékelhetők, amennyiben azok lényeges szerződési feltételnek minősülnek az rPtk. 205. § (1) bekezdése alapján. Az ítéltábla megállapította, a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi eleme a lízingtárgy meghatározása, és a

lizingbevevő által fizetendő lízingdíj, amelynek egyik eleme a kamatrész. A lízingdíj kamatrésze a dolog kikötött ideig tartó használatának, illetve a maradványérték meghatározása esetén azzal együtt a tulajdonjog átengedésének az ellenértéke. A lízingdíj részét képező kamatrész tehát jogi tartalmát tekintve nem azonos a kölcsönszerződés alapján az adós által a kölcsönt nyújtónak fizetendő kamattal (ügyleti kamattal). A kamat mértékének a kölcsönszerződésekkel azonos módon való feltüntetésének hiánya ezért nem eredményezi a lízingszerződés érvénytelenségét, vagy létre nem jöttét.

- [18] Az ítélet tábla a kamatrész feltüntetésének hiányára alapított fellebbezési érvelést továbbá azért is alaptalannak találta, mert a szerződés az rHpt. szerinti lízingdíjat, azaz a tőketörlesztő és a kamattörlesztő részletet meghatározza. Az írásba foglalt pénzügyi lízingszerződés tartalmát a szerződés részévé vált Üzletszabályzattal és a Hirdetménnyel együtt kell értelmezni, mivel azt a felek a szerződésük és a létrejött jogviszony elválaszthatatlan részévé tették. A kockázatfeltáró nyilatkozatot is ebbe a körbe vonták, továbbá az Üzletszabályzat valamennyi oldalát a felperes maga is kézjeggyel látta el, a Hirdetmény pedig az Üzletszabályzat szerint az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben áll rendelkezésre, illetve a lízingbeadó kérésre rendelkezésre bocsátja. A felperes alaptalanul hivatkozott a másodfokú eljárásban arra, hogy a lízingszerződés fentieket rögzítő rendelkezése mint általános szerződési feltétel tisztességtelen, mivel az általa felhívott eseti döntések az érvelését nem támasztották alá. Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy a szerződés részévé csak az az általános szerződési feltétel válhat, amelyet a felek aláírtak (BH2017. 125.).
- [19] Az ítélet tábla rögzítette, a felek között a felülvizsgált elszámolás megtörtént, az I. rendű alperes a tisztességtelenül felszámított összeget a felperes javára elszámolta. A DH1 tv. - figyelemmel a Kúria 2/2014. számú PJE határozatának 2. és 3. pontjában foglaltakra - az erre vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelenségét kimondta, amely ugyanakkor a szerződés teljes érvénytelenségét nem, csak részleges érvénytelenségét eredményezi. A DH 2 tv. alapján az elszámolás az érintett szerződési feltételek tisztességtelenségéből eredően megtörtént, így az érvénytelenség további vizsgálatának, vagy az abból eredő újabb elszámolásnak, az elszámolás vitatásának a DH 2 tv. 18. § (5) bekezdése és 29. §-a alapján nincs helye.
- [20] Az ítélet tábla megállapította, a felperes az elsőfokú eljárás során valóban hivatkozott a deviza alapú elszámolás tisztességtelenségére és a nem megfelelő tájékoztatásra is, amit az elsőfokú bíróság a tévedés körében vizsgált és bírált el. Az ítélet tábla ezért az elsőfokú ítélet indokolását kiegészítette azzal, hogy a deviza alapú elszámolás és az ezt érintő szerződéses feltételek nem tisztességtelenek, mivel a felperes a részletes tájékoztatást az Üzletszabályzat 21.1.1.-21.1.5. pontjaiban, valamint a szerződés 10. számú mellékletében a finanszírozott összeg devizában való elszámolására és az ebben rejlő kockázatokra vonatkozóan megkapta. Ennek tényét a felperes maga sem vitatta, azt pedig alaptalanul állította, hogy az írásbeli tájékoztatás nem volt elegendő ahhoz, hogy a tényleges kockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményeit valóban felmérje, és ennek alapján megfelelő döntést hozzon. A felperes által aláírt nyilatkozat ugyanis igen részletes, és kimerítően ismerteti a deviza alapú elszámolás kockázatait és annak lehetséges hatásait a lízingdíjra. E körben utalt arra is, a felperes mint ügyvéd és pénzügyi közvetítő nyilvánvalóan az átlagos fogyasztónál is több információval és ismerettel rendelkezett a pénzügyi lízing tartalma és a kockázatai tekintetében. Az ítélet tábla kifejtette, az EUB a C-51/17. számú ítéletében nem fogalmazott meg olyan többletkövetelményt, hogy a tájékoztatás során bármilyen konkrét adatot vagy számítást közölni kellene a fogyasztóval, ha a tájékoztatásból az árfolyamkockázat mibenléte és annak gazdasági következményei a fogyasztó számára ennek hiányában is világosan és egyértelműen felismerhetők.
- [21] A felperes maga is elismerte, miszerint tudott arról, hogy az árfolyam változása miatti többletkötelezettség őt terheli, annak mértékével azonban nem volt tisztában. Maga sem állította, hogy az írásba foglalt és általa is aláírt kockázatfeltáró nyilatkozathoz képest az I. rendű alperestől a szerződéskötés során eltérő tartalmú tájékoztatást kapott volna. A felperes személyes nyilatkozatára

tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatásra nem volt szükség, és az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványát is megalapozottan mellőzte. Az ítéletábra rámutatott ugyanakkor, hogy az rHpt. 203. §-ának (6) és (7) bekezdése nem vonatkozik a pénzügyi lízingszerződésekre, azonban az ezt érintő szerződéses feltétel tisztességtelensége vizsgálható az rPtk. 209. § (1) bekezdése alapján (2/2014. PJE 1. pont). Ez az adott esetben nem volt megállapítható.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [22] A jogi szakvizsgálóval rendelkező felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az „eljárt bíróságok” új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, harmadlagosan az első-, illetve másodfokú ítélet indoklásából a felülvizsgálati kérelmében megjelölt részek mellőzését kérte. Állította, a jogerős ítélet az rPp. 2. § (1) bekezdésébe, 3. § (1), (3) bekezdésébe, 121.§ (1) bekezdésébe, 146/A. § (1) bekezdésébe, 206. § (1) bekezdésébe, 221. § (1) bekezdésébe, 229. § (1) bekezdésébe, az rHpt. 3. § (1) bekezdésébe, 203. § (3), (6)-(7) bekezdéseibe, 210. § (2), (3) bekezdéseibe, 2. melléklete I. 11. pontjába, az rPtk. 217.§ (1) és 218.§ (1) bekezdésébe, 205. § (1) és (2) bekezdésébe, 205/B § (2) bekezdésébe és 209. § (1) bekezdésébe ütközik.
- [23] Felperes 2020. május 5-én a Kúriához benyújtott beadványában felülvizsgálati kérelmét további érvekkel egészítette ki, továbbá a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Veir.) rendelkezéseire hivatkozással kérte az eljárás félbeszakadásának a megállapítását, illetve a Veir. rendelkezési szerinti tárgyalását tartását, az eljárás szünetelésének megállapítását, végül a felülvizsgálati eljárás felfüggesztését az EUB C-932/19. számú előzetes döntéshozatali ügyben hozandó határozatig.
- [24] Felperes véleménye szerint a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében a szerződés létrejöttével kapcsolatban bizonyítás lefolytatása nélkül, továbbá erre irányuló kereseti kérelem hiányában döntött; a szerződés érvénytelensége körében tett tény- és jogállításokat tévesen és jogsértően értékelte; jogsértő módon állapította meg a Hirdetmény szerződés részévé válását; végül a devizakockázati tájékoztatás vizsgálata során - az EUB C-110/14., C-51/17. és C-186/16. számú döntéseinek iránymutatásait teljesen figyelmen kívül hagyta, e körben az rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatást elmulasztotta.
- [25] A szerződés létrejötte körében előadta, az eljárás bíróságok kereseti kérelem nélkül tettek érdemi megállapításokat a jogkérdésről, amelyek felperesre nézve azért különösen hátrányosak, mivel az ehhez kapcsolódó bizonyítási eljárást érintőlegesen sem folytatták le, a feleket nem tájékoztatták a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítás sikertelenségének a jogkövetkezményeiről, a tényállás feltáratlan maradt. Az elsőfokú bíróság eljárása során megsértette az rPp. 146/A. §-ában valamint a 3. § (1) bekezdésében írtakat, amikor a „késve előterjesztett” a szerződés létre nem jöttével kapcsolatos beadványát érdemben vizsgálta. Felperes ezen állítása fenntartása mellett részletesen kifejtette azt is, hogy jogi véleménye szerint a szerződés nem jött létre érvényesen, ugyanis hiányzott a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben [rPtk. 205.§ (1) és (2) bekezdés].
- [26] Hangsúlyozta, jogsértően tulajdonítottak jelentőséget továbbá az eljárás bíróságok a lízingszerződés IV. pont utolsó bekezdése „blanketta-elismerésének” a Hirdetmény felperes által történt megismerése bizonyításaként. Hivatkozott az EUB a C-449/13. számú ítéletében írtakra, amely szerint a „szabványzáradéknak nincs bizonyító ereje”. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság kérelme ellenére előzetes döntéshozatali eljárást nem kezdeményezett.
- [27] A szerződés érvénytelensége körében felperes előadta, nem tudja elfogadni, hogy az rHpt. 213. § (1) bekezdése analógia útján a deviza alapú lízingszerződésekre nem vonatkozna, továbbá a jogerős

ítéletben a 6/2013. PJE határozat 2. pontjára való hivatkozást - amely szerint ha a lízingszerződés tartalmazza a finanszírozott összeget forintban, valamint a deviza összeg kiszámításának módját, úgy ezáltal a devizaösszeg egyértelműen meghatározottnak tekintendő. Az adott tényállás mellett az nem volt kiszámítható, mivel a bank napi 2 vagy 3 CHF deviza jegyzési árfolyammal rendelkezett, így nem valósult meg az rHpt. 210. § (2) bekezdésében előírt követelmény. Hivatkozott e körben az ítéletátlához 2017. április 18-án benyújtott 13. sorszámú beadványában előadottakra és annak mellékleteire. Előadta, a lízingszerződés jogszabályok által körülhatárolt érvényességének követelménye nemcsak az, hogy valamilyen adattal a szolgáltató a szerződést „feltöltötte”, hanem az is, hogy az abba beírt adatokkal a futamidő végére a szerződés teljesített legyen. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok a szerződés érvénytelensége kérdésében csak formális vizsgálatot folytattak le, a szerződést tartalmi szempontból egyáltalán nem vizsgálták, ahogy azt sem, hogy a szerződés az abba beírt adatokkal teljesíthető-e. A jogerős ítélet nem tér ki a másodfokú eljárásban 13. sorszám alatt benyújtott beadványa tartalmára és azok mellékleteire. E körben az rPp. 221. § (1) bekezdésben és a 2. § (1) bekezdésében írtak megsértését is állította. Amennyiben a mellékletek nem találhatók az iratok között, úgy a jogerős ítélet megalapozatlan, mert az azokban foglaltak értékelése nélkül nem lehet az ügy érdemében állást foglalni, ha pedig ezen iratok rendelkezésre állnak, úgy a másodfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. E mellékletből megállapítható, hogy a törlesztő részletek változtak a „többszörös árfolyamjegyzésre” tekintettel.

- [28] A devizakockázati tájékoztatás körében felperes arra hivatkozott, az ítéletátlá az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése helyett a feltétel tisztességtelenségét csak formálisan értékelte, amivel a tisztességes eljáráshoz való jogát is megsértette, ugyanis azzal, hogy a kérdésben ő döntött, az eljárás egyfokúvá vált, fellebbezési jogát elvonta. Az elsőfokú bíróság a lízingszerződés módosítása miatt azt rögzítette, hogy a szerződés megtámadásának joga megszűnt, de ennek ellenére a tájékoztatást tartalmazó feltétel vizsgálatát - a szerződés létrejötte körében - mégis elvégezte. Nem világos, hogyha nem vizsgálhatták az árfolyamkockázatról történt tájékoztatás kérdését (mert ahogy megállapították: megtámadási jog megszűnt), akkor miért, milyen alapon tették azt mégis, különösen úgy, hogy arra kereseti kérelem sem volt. A CHF LIBOR pontos értékének megadása nélkül a kamatot ellenőrizhetetlenül változtathatta meg az I. rendű alperes. Mindezek a körülmények a szerződés érvénytelenségét eredményezték, amit az eljáró bíróságoknak akár hivatalból is észlelniük kellett volna.
- [29] A felperes hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a devizakockázati tájékoztatás körében semmilyen tájékoztatást nem adott a bizonyításra szoruló tényekről, a jogerős ítélet ezzel ellentétes megállapítása iratellenes. Felperes rámutatott, a per 2011. szeptember 2-án indult, az eljárás hét évet meghaladó időtartama alatt a jogszabályi környezet folyamatosan változott, a tájékoztatás tisztességtelenségének vizsgálata ma már komplexebb bizonyítási eljárás lefolytatását igényli, amelybe beletartozik az rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatás megadása is. Éppen ezért kérte fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Amennyiben az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, azt a másodfokú eljárásban kellett volna pótolni, ami azonban nem történt meg.
- [30] Az EUB a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott ítéleteiben kimondta, a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a szolgáltató a szerződés kötés előtt a fogyasztó rendelkezésére bocsátotta-e az ahhoz szükséges valamennyi (általában ismert vagy elvárhatóan megszerzhető) releváns információt, amellyel a fogyasztó felmérhette az árfolyamkockázat pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményeit. A másodfokú bíróság ítélete indoklásában nem ad számot arról, hogy miért nem jogsértő az, hogy a perbeli szerződés esetében a kellő időben való tájékoztatás nem valósult meg, annak ellenére, hogy az I. rendű alperes által rendszeresített, Üzletszabályzat mellékletét képező kockázatfeltárás a Lízingszerződéssel egyidejűleg került aláírásra.
- [31] Az ítéletátlá - szemben a felperes álláspontjával - úgy ítélte meg, hogy az Üzletszabályzat 21. pontjának kockázatfeltárásra vonatkozó része, illetve a külön okiratba foglalt nyilatkozat részletesen

és kimerítően ismerteti a deviza alapú elszámolás kockázatait és annak lehetséges hatásait a lízingdíjra. E körben hivatkozott arra, hogy a felperes ügyvéd és igazoltan pénzügyi közvetítő, aki az átlagos fogyasztónál több információval és ismerettel rendelkezik a pénzügyi lízing tartalma és kockázata tekintetében. Utóbbinak azonban az ítélet tábla nem tulajdoníthatott volna jelentőséget, figyelemmel az EUB C-110/14. számú ítéletében írtakra. A másodfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni azt is, hogy az I. rendű alperesnek milyen információja lehetett, illetve volt a szerződéskötéskor a devizakonstrukcióval kapcsolatban.

- [32] Felperes végül hivatkozott az EUB C-118/17. számú ítéletére, amely szerint a DH törvények csak akkor nem ellentétesek az irányelvvel, ha nem akadályozzák meg a fogyasztót abban, hogy olyan helyzetbe kerüljön, mintha a tisztességtelen szerződési feltétel nem létezne, nem járhatnak olyan következménnyel, hogy miattuk a fogyasztónak kell viselnie az árfolyamkockázatot. Felperes a felülvizsgálati kérelmében ezért úgy nyilatkozott, hogy nem áll érdekében a lízingszerződés árfolyamrés alkalmazásából adódó érvénytelenségi okának (MNB árfolyammal való) kiküszöbölése. Erre hivatkozással kérte, hogy a Kúria az rPtk. 209. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a perbeli lízingszerződés azon feltételei tisztességtelenségét, amelyek az I. rendű alperes számára deviza nyilvántartás (vételi és eladási árfolyam) alkalmazását lehetővé tették és állapítsa meg a szerződés érvénytelenségét, és alkalmazza a keresetben kért jogkövetkezményt.
- [33] I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. A felperes utóbb előterjesztett beadványában indítványozott félbeszakadás megállapítására irányuló, illetve felfüggesztés iránti kérelme megalapozatlanságára hivatkozott, a maga részéről nem kérte a szünetelés megállapítását, illetve tárgyalás tartását. A II-III. rendű alperesek ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [34] A Kúria elsőként a felperes eljárási indítványai tárgyában foglalt állást, és megállapította, hogy nincs helye az eljárás félbeszakadása megállapításának. Egyetértve e körben az I. rendű alperes által hivatkozottakkal, a felekkel kapcsolatos érintkezés nem, csakis a személyes érintkezés volt akadályozott a veszélyhelyzet ideje alatt, ezért nem állnak fenn az rPp. 111. § (4) bekezdésében írt jogszabályi feltételek. A Veir. 97. § (3) bekezdése pedig tételes jogi rendelkezéssel is kizárta jelen ügyben a félbeszakadás megállapítását. A veszélyhelyzet megszűnésétől kezdve jelen felülvizsgálati eljárásra az rPp. rendelkezéseit a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 57. alcímében foglalt eltérésekkel kell alkalmazni, amely szerint az adott tényállás mellett a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson kívüli elbírásának van helye [143. § (1) bekezdése], hiszen a felek a jogszabályban meghatározott határidőn belül közösen nem kérték a tárgyalás megtartását. Az eljárás szünetelése elrendelésének feltételei sem álltak fenn, mivel az rPp. 137. §-ában meghatározott feltételek egyike sem valósult meg.
- [35] A Kúria az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmet ugyancsak alaptalannak találta. A felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem szigorú eljárásjogi szabályok szerinti rendkívüli perorvoslat, amelynek tárgya: a jogerős ítélet, rendeltetése: annak megállapítása, hogy a felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt okokból a jogerős határozat jogszabálysértő-e. Ezzel összefüggésben egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a jogerős ítélet csak a per tárgyát érintő körben vizsgálható felül (BH. 2001.222.), a perben nem érvényesített igény tekintetében a felülvizsgálati eljárásban jogszabálysértés megállapítására nem kerülhet sor (BH. 1998.288.). A bíróságok olyan kérdésben, amelyekben nem tárgyaltak és döntést sem hoztak, jogszabálysértést sem követhettek el.
- [36] A felperes először felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy „nem áll érdekében a lízingszerződés (árfolyamrés alkalmazásából adódó) érvénytelenségi okának (MNB árfolyammal

való) kiküszöbölése, erre figyelemmel kérte a C-118/17 EUB döntés alkalmazását". Ezen kérelme előkérdésének tekintette a C-932/19. számú előzetes döntéshozatali eljárásban hozandó ítéletet. Tekintettel azonban arra, hogy a felperesnek a másodfokú eljárásban a DH1 tv. alkalmazásának mellőzésére irányuló kérelme nem volt, a jogerős ítéletben el nem bírált kérelme a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható, az azzal kapcsolatos előzetes döntéshozatali eljárás önmagában ebből az okból nem adhat alapot a felülvizsgálati eljárás felfüggesztésére. Ezen túlmenően a Kúria utal arra, hogy az elszámolás megtörtént, ennek során a tisztességtelenül felszámított összeg fennálló tartozásába történő beszámítást a felperes nem sérelmezte.

- [37] A fent kifejtettekkel tekintettel a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálásának, illetve tárgyaláson kívüli elbírálásának nem látta eljárásjogi akadályát.
- [38] A Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (2) bekezdése alapján az rPp. 272. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt a kérelemben megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek. Felperes 60 napon túl előterjesztett beadványában előadott - a határidőben benyújtott felülvizsgálati kérelemben nem szereplő - további hivatkozások, jogi érvelések érdemben nem voltak vizsgálhatók [rPp. 273. § (5) bekezdés].
- [39] A szerződés létrejöttének kérdésében a Kúria rögzíti, a felperes jogi érvelése valójában ellentmondó volt, egyrészt arra hivatkozott, hogy mindkét fokon eljáró bíróság kereseti kérelem nélkül, azaz a kereseti kérelmén túlterjeszkedve bírálta el a lízingszerződés létrejöttének kérdését, másrészt azt állította, hogy a szerződés nem jött létre. Elsődleges hivatkozása körében azonban a felperes a felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg megsértett jogszabályhelyként az rPp. 215. §-át, ami - figyelemmel az rPtk. 272. § (2) bekezdésében és az azt értelmező, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK véleményben írtakra - ezen hivatkozásának érdemi vizsgálatát önmagában nem tette lehetővé.
- [40] A Kúria ugyanakkor rámutat arra, a felperes fenti hivatkozása téves. Mind az elsőfokú ítélet, mind az azt helybenhagyó jogerős határozat helyesen rögzítette a felperes kereseti kérelmeit akként, hogy az nem irányult a szerződés létre nem jöttének megállapítására. A szerződés létrejöttének kérdésében - a jogerős ítélet 7. oldal második bekezdésében kifejtettek szerint - azért lehetett, illetve kellett az eljáró bíróságoknak állást foglalni, mert a felperes érvénytelenség körében tett tényállításai, valóságuk esetén, nem a szerződés érvénytelensége, hanem létrejöttének körében lettek volna értékelhetők. Ebből következően az rPp. 146/A. §-a a szerződés létre nem jöttének kérdésében nem volt alkalmazandó, azt az eljáró bíróságok nem sértették meg, mivel nem tekintették a felperes későbbi, a szerződés létre nem jöttével kapcsolatos előadásait keresetmódosításnak.
- [41] Eljárás szabálysértést a bíróságok azért sem követtek el, mert az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 4. a.) pontja értelmében - a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján tényként egyértelműen megállapítható, nyilvánvaló semmisség mellett - hivatalból is észlelniük kell, ha a szerződés nem jött létre. Ennek észlelése, vizsgálata meg kell hogy előzze az érvénytelenség vizsgálatát, ahogyan arra az I. rendű alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében helytállóan hivatkozott. Jogszabálysértés nélkül tehettek ezért megállapítást a szerződés létrejöttének kérdésében, amelynek során nem terjeszkedtek túl a kereseti kérelmen. Azt vizsgálták, hogy a keresetben érvénytelenségi okként megjelölt kérdésekben a felek megállapodtak-e, erre tekintettel értett egyet az ítéletábra az elsőfokú bíróság megállapításával, miszerint a pénzügyi lízingszerződés létrejött a felek között, mivel az a lényeges feltételeket tartalmazza.
- [42] Éppen az e körben elterjesztett kereseti kérelem hiánya miatt az eljáró bíróságokat nem terhelte az rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség, mivel a szerződés létrejöttének tárgyában a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állást tudtak foglalni. A hivatkozott PK vélemény értelmében hivatalból észlelési kötelezettség kizárólag akkor terheli a bíróságot, ha az a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján tényként egyértelműen megállapítható, nyilvánvaló. A

szerződés semmisségének, létre nem jöttének megállapítása érdekében a bíróság hivatalból bizonyítást nem folytathat le, ebből következően a felek által elő nem adott tények tekintetében a feleket sem tájékoztathatja az őket terhelő bizonyításról.

- [43] Felperes felülvizsgálati kérelme akként értékelendő, hogy már csak a Hirdetmény tekintetében állította, miszerint az nem vált a szerződés részévé, ezért az abban foglaltakat nem lehet a szerződés tartalmaként figyelembe venni. Helytállóan állította a felperes, annak bizonyítása, hogy a fogyasztóval szerződő fél lehetővé tette, hogy az általános szerződési feltételeket, annak tartalmát a másik fél megismerje, és azt kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta [rPtk. 205/B. § (1) bekezdése], a feltétel alkalmazóját terheli. E kötelezettségének az I. rendű alperes okirati bizonyítékkal tett eleget, a felek által aláírt lízingszerződésben a felperes kifejezetten nyilatkozott arról, hogy - többek között - a Hirdetmény tartalmát megismerte, az a lízingszerződésben nem szabályozott kérdésekben irányadó.
- [44] Felperes a felülvizsgálati kérelmében azt kifogásolta, hogy a „szabvány-záradékot” a bíróságok bizonyítékként értékelték. A Kúria hangsúlyozza, felperes nem az egyébként 45 oldalas általános szerződési feltételek egyik eldugott pontjában, hanem az egyedi lízingszerződés aláírások feletti, jól elkülönített részében ismerte el, hogy többek között a Hirdetményt elolvasta, megértette, elfogadta, azt magára nézve kötelezőnek fogadja el. Ezen túlmenően a Kúria rámutat, a felperes a felülvizsgálati kérelmében már nem vitatta az Üzletszabályzat szerződés részévé válását, és nem cáfolta a jogerős ítélet tényállás kiegészítésében írt azon megállapítását sem, miszerint annak 1. pontja tartalmazza, hogy a Hirdetmény az I. rendű alperes ügyfélforgalom számára nyitvaálló helyiségeiben rendelkezésre áll, illetve azt kérésre rendelkezésre bocsátja. Mindezekre tekintettel alappal tekintették az eljáró bíróságok a szerződés részének a felperes által alá nem írt Hirdetményben foglaltakat, ahogy arra a Kúria az 1/2016. PJÉ határozat III. 1. b. pontjában is rámutatott. Ezt a jogi álláspontot az EUB a C-42/15. számú ítéletében megerősítette. Kimondta a hitelmegállapodást nem kell szükségszerűen egy dokumentumba foglalni, és az összes dokumentumot csak akkor kell a feleknek aláírniuk, ha azt a nemzeti jog kifejezetten előírja. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, az EUB C-449/13. számú ítélete a jelen tényállás mellett nem irányadó, mivel az a 2008/48 számú irányelv kapcsán született, ami a per tárgyát képező szerződés megkötésekor még nem volt hatályban, és amely tételes szabályokat tartalmaz a szerződéskötést megelőzően nyújtandó tájékoztatás tartalmáról.
- [45] A felülvizsgálati kérelemben előterjesztett azon érveket, miszerint a szerződés nem jött létre, előterjesztett és jogerősen elbírált kereseti kérelem hiányában a Kúria nem vizsgálhatta.
- [46] A felperes felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, hogy a perben eljáró bíróságok az rHpt. 213. §-ában írtakat nem találták alkalmazhatónak a perbeli lízingszerződésre. E körben a Kúria utal arra, hogy jogi álláspontjuk összhangban van a jogszabály tételes rendelkezésével, valamint a bíróságokra kötelező 6/2013. PJÉ határozatban írtakkal. Így e körben jogszabálysértést nem követtek el.
- [47] A fentiekben túlmenően a felperes a lízingszerződés érvénytelenségét a felülvizsgálati eljárásban kizárólag azon az alapon állította, hogy a 6/2013. PJÉ határozat azért nem irányadó, mert a bank napi többes árfolyamjegyzést alkalmazott, ami kizárja a forintban kifejezett lízingdíj CHF-ben megadott lízingdíjból való kiszámításának a lehetőségét, amit igazolnak a másodfokú eljárásban csatolt beadványa mellékletei. Állítása szerint önmagában cáfolja a lízingdíj részét képező kamat megfelelő meghatározását az, hogy a szerződés szerinti 972 CHF törlesztése esetén a szerződés nem a meghatározott futamidő alatt teljesül.
- [48] Az ítélet táblája ezzel szemben helytállóan fejtette ki az ítélete 8. oldalán részletezve, hogy a lízingszerződés, az Üzletszabályzat és a Hirdetmény mely pontjai határozzák meg egyértelműen az rHpt. szerinti lízingdíjat, azaz a tőketörlesztő és a kamattörlesztő részleteket. A lízingszerződésben CHF-ben feltüntetett lízingdíj a szerződés megfogalmazása szerint is csak „nagyságrendileg” volt meghatározott a szerződés értelmében, annak pontos kiszámítására a szerződés ezt követő pontja

adott tájékoztatást az Üzletszabályzat vonatkozó pontjainak megjelölésével. Ezáltal az kiszámítható módon meghatározta a fizetendő lízingdíjat, ami megfelel a 6/2013. PJE határozatban megfogalmazott elvárásnak. A lízingdíj kamatrésze két tényezőtől függött, a 3 havi CHF LIBOR-tól valamint a szerződésben rögzített kamatfelár mértékétől. A 3 havi CHF LIBOR változása az I. rendű alperestől függetlenül következett be, bárki általi megismerésének helyét az Üzletszabályzat tartalmazta, másrészt a szerződés módot adott a kamatfelár megváltoztatására is. Ez utóbbi tisztességtelen szerződési feltétel azonban a DH1. tv., illetve az elszámolás során megszüntetésre került, és az I. rendű alperes a tisztességtelenül felszámított összeget a felperes javára jóváírta. Ugyancsak nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, hogy a bank több árfolyamot használt. Hiszen az ebből, illetve a vételi és eladási árfolyam alkalmazásából eredő tisztességtelenségét a DH1. tv. 3. §-a megszüntette, a tisztességtelenül felszámított összeg az elszámolás során a felperes részére kifizetésre került a felülvizsgálatnak minősülő elszámolás során. Így az rHpt. 210. § (2) bekezdésében foglaltak megsértésére a felperes alappal nem hivatkozhat. A felperesnek tartalmilag a DH törvények figyelmen kívül hagyására irányuló kérelme pedig a [36] pontban kifejtettek szerint nem volt figyelembe vehető.

- [49] A Kúria utal arra is, hogy bár a felperes felülvizsgálati kérelmében ugyan megsértett jogszabályhelyként az rHpt 203. § (6) és (7) bekezdését is megjelölte, de ezzel kapcsolatos jogi érveit nem fejtette ki. Az az adott tényállás mellett nem vitatható, hogy az I. rendű alperes az árfolyamkockázatról adott tájékoztatást, tehát ha a hivatkozott rendelkezések deviza alapú lízingszerződésekre is vonatkoznának, az sem eredményezné a fent megjelölt jogszabályi rendelkezések megsértését.
- [50] Az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás nem megfelelő volta miatt az árfolyamváltozásból eredő kockázat felperes általi viselésének tisztességtelensége körében a Kúria rögzíti, jelen per sajátossága, hogy a kereset benyújtása óta a deviza alapú szerződések tekintetében meghatározó jogalkotási tevékenység (a DH törvények hatályba lépése), számos elvi iránymutatás és az EUB által e tárgyban hozott ítélet (pl. a C-26/13., a C-186/16., C-51/17.) született. Ezek körébe tartozott az is, hogy a nem megfelelő tájékoztatás az adott szerződéses rendelkezés tisztességtelensége körében értékelendő, ahogyan azt a 6/2013. PJE 3. pontja, 2/2014. PJE határozat is részletesen kifejti. A felperes eredetileg a nem megfelelő tájékoztatásra megtámadási kifogásként hivatkozott, és csak az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőzően fejtette ki, hogy az véleménye szerint a kikötés tisztességtelenségét, semmisségét okozza. Felperes a fellebbezési kérelmében többek között azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a tisztességtelenségre vonatkozó hivatkozását, és kérte, hogy azt az ítéletábra saját hatáskörében tegye meg. Ezt a kérelmét másodlagos fellebbezési kérelemként fenntartotta a 4. sorszámú jegyzőkönyvben és a további beadványaiban is. Ebből következően maga is úgy tekintette, hogy volt erre irányuló, de az elsőfokú bíróság által el nem bírált kereseti kérelme.
- [51] Tekintettel arra is, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott meg nem engedett keresetváltoztatásra, és fellebbezési ellenkérelmében érdemben nyilatkozott a kockázatfeltárás megfelelőségére, a másodfokú eljárás tárgyát nem képezte az rPp 146/A. §-a [amely egyebekben a (3) és (4) bekezdésében kivételt is megállapít a keresetváltoztatás tilalma alól]. A Kúria megítélése szerint éppen az rPp. 2. §-ában megfogalmazott tisztességes eljárás követelményének megfelelően eljárva vizsgálta az ítéletábra érdemben a fellebbezésben kértek szerint a tisztességtelenség kérdését. Nem hivatkozhat ezért a felperes alappal e körben sem az rPp. 146/A. §-ának sérelmére.
- [52] Nem sérült ezáltal a felperes jogorvoslathoz való joga sem, mert a jogerős ítélet szerint (és a felülvizsgálati kérelem szerint is) az elsőfokú bíróság a tájékoztatás megfelelőségét a tévedés körében vizsgálta és elbírálta. Felperes a másodfokú eljárásban 2019. február 11-én benyújtott előkészítő iratában maga is arra hivatkozott, hogy a hatályon kívül helyezésre irányuló elsődleges kérelmét az indokolja, hogy az általa az árfolyamkockázat tisztességtelensége körében szükségesnek tartott bizonyítási eljárás másodfokon történő lefolytatása következtében válna az eljárás egyfokúvá.

Az ítélet tábla azonban helytállóan foglalt úgy állást, hogy a felperes azon előadására tekintettel, miszerint az írásban megadottól eltérő szóbeli tájékoztatást az I. rendű alperestől nem kapott, a tájékoztatás megfelelősége a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján, további bizonyítás nélkül megítélhető, ezért nem volt szükség a felek rPp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatására.

- [53] Az írásban adott és a jogerős ítéletben részletesen idézett tájékoztatás pedig - szemben a felülvizsgálati kérelemben írtakkal - világos, egyértelmű és kellő mélységű volt, annak megfelelőségét az ítélet tábla a hivatkozott PJE határozatokban és az EUB C-51/17. számú ítéletében felállított szempontrendszernek megfelelően akként vizsgálta és értékelte, hogy annak alapján egy átlagos, kellően figyelmes, körültekintő fogyasztó felmérhette-e a deviza alapú elszámolás kockázatait és annak gazdasági hatását a fizetési kötelezettségeire. A tájékoztatás megfelelőségét objektív mércével vizsgálta, a felperes szakmájából adódó ismereteire csak további érvként hivatkozott, miszerint egy átlagos fogyasztó képességeivel a felperes biztosan rendelkezett, együttesen értékelve azt a felperes személyes előadásával, azonban ítélete nem ezen alapult.
- [54] A felperes felülvizsgálati kérelmében először hivatkozott arra, hogy nem volt elég ideje a kockázatokról szóló tájékoztatás alapos megismerésére, ezen hivatkozása ezért a [35] pontokban kifejtettek szerint nem volt vizsgálható. Egyébként, ha vizsgálható lenne, arra kellene rámutatni, hogy a felperes időben kapott tájékoztatást a kockázatokról. A felperes ugyanis a 2013. január 15-én megtartott tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten maga nyilatkozott úgy, hogy a perbeli szerződést megelőző hónapban az I. rendű alperessel lényegében a perbelivel azonos tartalmú szerződést kötött. Az iratok között található a felperes által 2008. április 21-én aláírt kockázatfeltáró nyilatkozat, így a kockázatokról már jóval a perbeli szerződés aláírását megelőzően tudomást szerzett.
- [55] A felperes harmadlagos - a jogerős ítélet indokolása ellen előterjesztett - felülvizsgálati kérelmének vizsgálatát az rPp. 271. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki. Ugyancsak nem volt vizsgálható a [39] pontban írtak miatt, hogy a másodfokú bíróság jogszerűen utasította-e el az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti felperesi kérelmet. Ugyanakkor arra tekintettel, hogy a Kúria maga sem kezdeményezte azt hivatalból, azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság jogi álláspontjával egyetértett.
- [56] Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [57] A felperes az eredménytelen felülvizsgálati kérelem következtében köteles az I. rendű alperes jogi képvisleti díjból álló eljárási költségének megfizetésére az rPp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint. Azt a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján határozta meg az I. rendű alperes által megjelölt összegben, mert az nem érte el jogszabály szerinti maximumot, figyelemmel arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a pertárgyérték megállapítása során azt az összeget kell irányadónak tekinteni, amelyhez az alkalmazni kért jogkövetkezmény alapján a fél állítása szerint hozzájuthat, illetve amely alól - a tartozás részbeni fennmaradása esetén - mentesül. Ez az adott tényállás mellett az I. rendű alperes által kimutatott tartozás és a felperes jogkövetkezményekre kiterjedő elsődleges keresete szerinti tartozás különbözete: 12.984.797 forint. A II-III. rendű alpereseknek költsége nem merült fel. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.
- [58] Az ítélet elleni felülvizsgálatot az rPp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.
- [59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a 2020. évi LVIII. törvény 143. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. július 13.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Tibold Ágnes sk. előadó bíró, Dr. Bajnok István sk.
bíró